

International Journal of Research Instinct
(Peer-reviewed Journal)

ISSN ONLINE 2348-2095
Research Article

விவேக சிந்தாமணியில் அறக்கோட்பாடுகள்

சு.திருக்குமார்,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் கலை அறிவியல் கல்லூரி, திருச்சி - 05.

முன்னுரை

தமிழர்கள் அறத்தை தன் வாழ்வின் முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர். மக்கள் நன்னெறி தவறி சென்றுவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே அறம் பற்றிய கருத்துக்கள் அதிகமாக பாடப்பட்டுள்ளது. சங்க காலங்களில் மனிதன் கள் குடித்துவிட்டு வரையறையற்ற வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான் எனவே அவர்களைத் திருத்த சங்க மருவிய காலத்தில் அதிக எண்ணிக்கையில் அற இலக்கியங்கள் தோன்றின. இவ்விலக்கியங்கள் எல்லாமே மனிதன் ஒழுக்கத்தோடு வாழ வேண்டும் என்ற ஒரே கொள்கையை வலியுறுத்திக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

அறம் விளக்கம்

அறு என்ற வினைச்சொல்லில் இருந்து உருவானதே அறம் எனும் சொல்லாகும். இச்சொல்லுக்கு அறுத்துச்சொல், வழியை உண்டாக்கு, துண்டித்தல், வேறுபடுத்தல், ஒழுக்கம் என பல பொருள்கள் உள்ளன. இதன் அடிப்படையில் அறம் என்ற சொல்லைப் பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக்கொண்ட ஒழுக்கமுறைகளின் தொகுப்பே அறம் என்று கூறலாம். மேலும் பிறவி தோறும் மனிதனைப்பற்றி வரும் தீவினையை அறுத்தெறிவதே அறம் என்ற ஆன்மீக விளக்கமும் அதற்குண்டு.

அறத்தின் அடிப்படை

அறம் என்பது எண்ணமா, சொல்லா, செயலா என்று நோக்கினால் செயலுக்கு அடிப்படையாக அமைவது எண்ணமாகும். எண்ணம் சரியாக இருந்தால் சொல்லும், செயலும் சரியாக அமையும். இத்தகைய எண்ணம் எழுவதற்கு இருப்பிடமாக உள்ளது மனம். அந்த மனம் மாசு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். மனமாசு என்பது அழுக்காறு, பேராசை, கோபம்,

கடுஞ்சொல் போன்றவையாகும். மேற்கண்ட மனமாசுக்கள் இல்லாமல் இருப்பதே அறமாகும். இதனையே வள்ளுவர்,

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர் பிற” (குறள் எண் 34)

என்றும்,

“அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது அறம்” (குறள் எண் 35)

என்றும் கூறுகிறார்.

இவ்விளக்கத்தின் அடிப்படையில் அறம் என்பது எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்தது ஆகும். இவற்றைப்பற்றிப் பேசும் நூல்கள் அற நூல்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அதனடிப்படையில் விவேகசிந்தாமணி என்ற நூலானது பல்வேறு கருத்துக்களைக் கூறினாலும் அறம் பற்றிய கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்களையும் கூறியுள்ளது. எனவே விவேகசிந்தாமணியில் அறக்கோட்பாடுகள் அமைந்துள்ள விதத்தை ஆராயும் நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நூல் விளக்கம்

தமிழ் இலக்கியங்களில் அறிவு கொட்டிக்கிடக்கும் நூல்களுல் விவேகசிந்தாமணி ஒன்றாகும். இந்நூல் அறிவுக் கருவூலமாக விளங்குகின்றது. இந்நூலினட காலம், ஆசிரியர் பற்றி அறிய முடியவில்லை. இதில் உள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை கடவுள் வாழ்த்துடன் சேர்ந்து நூற்றுமூப்பத்தியாறு பாடல்கள் ஆகும். கடவுள் வாழ்த்தில் விநாயகர் வணக்கம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மக்களின் வாழ்வியலுக்குத் தேவையான கருத்துக்களையும் அறம், காதல், நகைச்சுவை மற்றும் நாட்டுப்புற கதைகளுடன் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

அறம் என்ற சொல்லின்கீழ் ஈகைப்பண்பு, விருந்தோம்பல், பிறன்மனைநோக்காமை, பரத்தமை உறவு கொள்ளாமை, தீயகுணம் உள்ளவர்களிடம் விலகியிருத்தல், அன்புடன் வாழ்தல், ஆசை துறத்தல் போன்ற எண்ணற்ற கூறுகளை அடக்கலாம்.

ஈகைப்பண்பு

தமிழன் ஈகை குணத்திற்குப் பெயர் போனவன் ஆவான். மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் தன்னிடத்தில் அதிக செல்வமிருந்தால் இல்லாத ஒருவனுக்கு கொடுத்து வாழ வேண்டும். சங்க காலங்களில் மன்னர்கள் தன்னை நாடி வந்தவர்களுக்கு இல்லையென்று கூறாது வாரிவாரி வழங்கிய குணம் உடையவர்களாய் இருந்தார்கள். வறியவர்கள் கேட்டுக் கொடுக்காமல் இருப்பவர்களை இவ்வுலகம் இழிவாகக் கருதியது. இதனையே,

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று

ஈயென் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று” (புறம் 204)

என்னும் பாடல் வரிகள் கூறுகின்றது.

பிறர் கேட்காமலேயே கொடுக்கும் பண்பு மிக உயர்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது. அதை வேண்டாம் என மறுத்தல் அதைவிட உயர்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது. இதனையே கீழ்க்கண்ட பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

“கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று

கொள்ளேன் என்றால் அதனினும் உயர்ந்தன்று” (புறம் 204)

செல்வம் படைத்தோர்கள் வறுமையுற்று வாழும் ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து வாழவேண்டும். இதுதான் உலக இயல்பும் கூட. மழையானது, நீர் இல்லாமல் வாழும் நெற்பயிர்கள் உள்ள வயலில் பெய்யாமல் நீர் அதிகமாக உள்ள கடலில் பெய்வதைப்போல செல்வம் படைத்தவர்கள் வறுமையுற்று வாழும் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்காமல் நிதி மிகப்படைத்த உயர்ந்தோர்களுக்கே கொடுத்து வாழ்கின்றனர் என்று நூலாசிரியர் கீழ்க்கண்ட பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

“கதிர்பெறு செந்நெல் வாடக் கார்சுலங் கண்டு சென்று

கொதிநிரைக் கடலில் பெய்யும் கொள்கைபோல் குவலயத்தே

மதிதனம் படைத்த பேர்கள் வாடினோர் முகத்தைப் பாரார்

நிதிமிகப் படைத்தோர்க் கீவார் நிலையிலார்க் கீயமாட்டார்”. (பாடல் எண் 5)

அளவற்ற பொருட் செல்வம் பெற்றக் காலத்தில் மனிதர் குணம் மாறுபடும். இதனால் அவர் தன்னைநாடி பொருள் கேட்டு வரும் வறியோர்களுக்கு கொடுத்து உதவ மாட்டார். இத்தகையவர்கள் தீயகுணம் கொண்டவர்களால் தங்கள் பொருள்களை இழப்பார்கள் என்று கீழ்க்கண்ட பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

“குருப்பாலர்க் கடவுள்பால் வேதியர்பால்

புரவலர்பால் கொடுக்கக் கோரார்

செருப்பாலே யடிப்பவர்க்கு விருப்பாலே

கோடிசெம்பொன் சேவித் தீவார்” (பாடல் எண் 7)

வறுமையுற்று வாழ்பவர்களின் நிலையைப் பார்த்து இரங்கி அவர்களுக்குப் பொருள் கொடுக்கும் நல் உள்ளங்களைத் தடுத்து கொடுக்கவிடாது செய்யும் கெட்டவர்கள் நோய் உண்டாகி உண்ண உணவும், உடுத்த உடையும் இல்லாமல் இழிநிலையை அடைவர் என்ற செய்தியினை,

“தடுத்ததை விளக்கி னோர்க்குத் தக்கநோய் பிணிகளாகி

உடுக்கவே உடையுமின்றி யுண்சோறும் வெல்ல மாமே” (பாடல் எண் 66)

இத்தகைய குணம் உடையோர்கள் புகழுக்கு உரியோர் ஆகார். ஏனெனில் செல்வத்தின் பயனை ஈதல் என்று கூறுவார்கள். அப்படி கொடுக்காமல் வாழ்ந்தால் அச்செல்வத்தினால் ஒரு பயனும் இல்லை. எனவே ஒருவன் வாழும் போதும் மற்றும் இறந்த பின்பும் புகழை அடைய வேண்டுமென்றால் ஈகைப் பண்புடன் இருத்தல் வேண்டும்.

விருந்தோம்பல்

தமிழர்களின் முக்கிய பண்புகளில் தலையாயது விருந்தோம்பல் ஆகும். விருந்து எனும் சொல்லிற்குத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு விளக்கம் கூறுகிறார்.

“விருந்தே தானும்

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” (தொல் செய்யுள் நூ.எண் 231)

தன்னுடைய இல்லத்திற்கு புதிதாக வரக்கூடியவர்களுக்கு விருந்தினர் என்று பெயராகும். கற்புடைய மகளிர் தங்களுடைய வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினர்களை மகிழ்ச்சியோடு உபசரித்து வழியனுப்பி, வரக்கூடிய விருந்தினர்களை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பார்கள் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

“செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு” (குறள் எண் 86)

இத்தகைய குணம் உடையவர்களை வானத்தவர் விருந்தாளியாக வரவேற்பார்.

கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய அதியமான் தன்னை நாடி எத்துணை நாளைக்கு எத்துணை பேரோடு வந்தாலும் அவர்களுக்கு முதல் நாள் போலவே மகிழ்ச்சியோடு விருந்தளிப்பான் என்று ஓளவையார் கீழ்க்கண்ட பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

“ஒருநாள் செல்லலம் இருநாள் செல்லலம்

பன்னாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்

தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ” (புறம் 101)

வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களை அன்போடு வரவேற்று உண்மை பேசி அவர்கள் மனம் நோகாமல் விருந்தளிக்க வேண்டும். விருந்தினர்களுக்கு அன்புடன் மலர்ச்சியோடு விருந்தளிக்கும் பொழுது அவ்வுணவு கூழாக இருந்தாலும் அதை அமிர்தத்திற்கு நிகராக எண்ணி மகிழ்ச்சியோடு உண்பார். அதேவேளை முக்கனிகளையும், பால் மற்றும் சோற்றையும் விருந்தினர்களுக்கு முகம் சுளித்துக் கோபத்தோடு கொடுத்தோமென்றால் அதை உண்டாலும் அவர்களுக்குப் பசி அதிகமாகுமே தவிர குறையாது. இக்கருத்தைக் கீழ்க்காணும் பாடல் தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

“ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே உபசரித்து உண்மைபேசி

உப்பிலாக் கூழிட்டாலும் உண்பதே அமிர்தமாகும்

முப்பழமொடு பாலன்னம் முகம்கடுத் திடுவராயின்

கப்பிய பசியினொடு கடும்பசி யாகுந்தானே.” (பா.எண். 4)

இக்கருத்தையே வள்ளுவர்,

“மோப்பபக் குழையும் அனிச்சம் முகம்திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து.” (குறள் எண்.90)

என்ற குறள் மூலம் விளக்குகிறார்.

தனிப்பாடல் திரட்டுத் தொகுப்பில் ஓளவையார் அன்பில்லாமல் இடும் உணவைக் காண்பதற்குக் கண் கூசுவதாகவும், கையில் எடுக்க வெட்கமாகவும், பெருமைநிறைந்த என்வாய் உண்பதற்கு திறக்கமாட்டேன் என்கிறதாகவும் கூறுகிறார். இக்கருத்தினை

“காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாணொக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே- வீணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி எறிகின்ற தையையோ
அன்பில்லாள் இட்ட அமுது.” (ஓளவையார் த.பா.எண் 13)

என்னும் பாடல் மூலம் விளக்குகிறார்.

பரத்தமை உறவு கொள்ளாமை:

பரத்தையர் பணத்தின் பொருட்டே ஆடவரீது போலியான அன்பு வைப்பர். பணம் நம்மிடம் இல்லையென்று தெரிந்தால் நம்மைவிட்டு விலகி பணம் உள்ளவரை நாடிச் செல்வர். எனவே இத்தகைய பரத்தமை தொடர்பை அறவே விட்டொழிய வேண்டும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலனும், மணிமேகலையில் சாதுவனும் பரத்தையை நாடிச் சென்றதால் தன் செல்வம் அனைத்தையும் இழந்தார்கள். எனவே இதன்மூலம் இக்காப்பியங்களின் ஆசிரியர்கள் பரத்தையர் தொடர்பு தீங்கானது என்று வலியுறுத்துகின்றனர்.

பணத்துக்காக ஆசைப்படும் பரத்தையரோடு சேரும் பொய்மை முயக்கம் முன்பின் தெரியாத பெண்ணொருத்தியின் பிணத்தொடு தழுவிதற்குச் சமமென வள்ளுவர் பின்வரும் குறள்மூலம் விளக்குகிறார்.

“பொருட்பெண்டிர் பொய்மை முயக்கம் இருட்டறையுள்
ஏதில் பிணந்தழீஇ யற்று.” (குறள் எண். 913)

பரத்தையானவள் பணத்திற்காக எதை வேண்டுமானாலும் செய்யத் துணிவாள். துன்பம் கொள்வாள், கீழே விழுவாள், தம்மேலே விழுந்து அழுவாள், பிரிந்துபோனால் இறந்துவிடுவேன் என்பாள், உன்னுடன் பிரியாமல் இருப்பேன் என்று ஓயாது பொய்யுரைப்பாள். இக்கருத்தினை

“வெம்புவாள் விழுவாள் பொய்யே மேல்விழந் தழுவாள் பொய்யே
தம்பலந் தின்பாள் பொய்யே சாகிறே னென்பாள் பொய்யே.” (பா.எண்-15)

என்ற பாடல்மூலம் அறியலாம்.

முறையற்ற வழியில் பரத்தையரோடு தொடர்பு கொண்டால் நோய் உண்டாகும் என்ற கருத்தினை

“மின்னியல் வேசிக் கீந்தால் மெய்யிலே வியாதியாகும்” (பாடல் எண் 29)

என்னும் பாடல் மூலம் அறியலாம்

வேடிக்கையாக பரத்தை ஒருத்தி தன்தோழியிடம் இந்த ஆடவர்கள் எனக்கு மகிழ்ச்சியும் கொடுத்து, தேவையான அளவு பொருளும் கொடுத்து, என் பாதங்களில் வேறு விழுகின்றனரே! இதன் காரணம் யாதென்று வினவி ஆடவர்களின் அறியாமை செயலை எண்ணி நகைப்பதாக கீழ்க்கண்ட பாடல் அமைகிறது.

“அன்னையே யணைய தோழி அறந்தனை வளர்க்கும் மாதே
உன்னையே ருண்மை கேட்பே னுரைதெளிந் துரைத்தல் வேண்டும்
என்னையே புணர்வோர்க ளெனக்குமோ ரின்பம் நல்கி
பொன்னையும் கொடுத்து பாதப் போதினில் வீழ்வதேனோ” (பாடல் எண் 23)
எனவே பரத்தையரோடு தொடர்பு கொண்டால் அவளுடைய செய்கை நமக்குத்
துன்பத்தை தரும் மேலும் அவர்களைச் சேர்வதால் இயல்பான நம்முடைய நற்குணம்
நம்மைவிட்டு விலகி செல்லும் துன்பங்கள் பல வந்து சேரும். முறையற்ற உறவினால்
தேவையில்லாத நோய்கள் நமக்கு உண்டாகும். அதனால் தீய ஒழுக்கங்களைத் தவிர்த்து
நல்லொழுக்கங்களோடு வாழ்வதே சிறப்பானதாகும்.

ஆசை துறத்தல்

இவ்வுலகில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு துன்பங்களுக்கும் காரணம் ஆசையே ஆகும்.
ஆசையை ஒழித்தால் அதன் மூலம் வரும் துன்பங்கள் நம்மை விட்டு நீங்கும்
இயற்கையிலேயே உள்ள ஒரு பொருளின் மீது உள்ள பற்றுக்களை நீக்குவதே ஆசையை
துறத்தல் ஆகும். இதனை அறிந்த புத்தர் பெருமான் “ஆசையே துன்பத்திற்கு காரணம்.
ஆசையை ஒழித்தால் துன்பத்திலிருந்து விடுபடலாம்” என்று ஆசைதுறத்தல் பற்றித் தெளிவாக
விளக்கியுள்ளார். ஆசையைத் துறந்தோமென்றால் நம்மிடத்தில் நல்வினைகள் வந்து பயன்
தரும் என்று திருவள்ளுவர் பின்வரும் குறளின் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

“அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின் தவாவினை
தான்வேண்டும் மாற்றான் வரும்” (குறள் எண் 367)

மேலும் ஒரு பொருளின் மீதுள்ள ஆசையை விலக்கினால் அப்பொருளால் வரும் துன்பங்கள்
நம்மை வந்து சேராது என்பதனை,

“யாதெனின் யாதெனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்” (குறள் எண் 341)

என்ற குறள் மூலம் விளக்குகிறார்.

தொலைவில் தெரியும் கானல் நீரைத் தண்ணீர் என நினைத்து ஆசைப்பட்டு மான்
ஒடியது போலவும் இலவங்காய் பழுக்கும் என்று ஆசைப்பட்டுக் காத்திருந்த அறிவில்லாத
கிளபோலவும் தேன் மீது ஆசைப்பட்டு உண்டு மயங்கிய வண்டைப் போலவும் நான்
உன்னைத் தலைவன் என்று ஆசைப்பட்டு வீணாக நாட்களைக் கடத்தினேன் என்று ஒரு
பெண் வருத்தப்படும் நிகழ்வினை,

“கானவை நீரென் றெண்ணிக் காடுவெளி திரியு மான்போல
வானுறு மிலவு காத்த மதியிலாக் கிள்ளை யேபோல்
தேனினை யுண்டு தும்பி தியங்கிய தகையையே போல்
நானுனை யரசனென் றெண்ணி நானையும் போக்கினேனே” (பா.எண் 38)

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம். ஒருவன் தன் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வாழ்ந்தான் என்றால் அதன் மூலம் வரும் அவாக்களில் இருந்து நீங்கி இறைவனின் பாதத்தைக் கண்டு அதன் மூலம் இறையருளில் மூழ்கி பேரானந்தம் பெறுவான். எனவே ஐம்புலன்களின் அடக்கம் வீடுபேற்றைத் தரும் என்பதை பின்வரும் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

“நிட்டையிலே யிருந்துமனத் துறவடைந்த
பெரியோர்கள் நிமலன் நாளைக்
கிட்டையிலே தொடுத்துமுத்தி பெருமளவும்” (பா.எண் 75)

முடிவுரை

காலந்தோறும் அறக்கோட்பாடுகளை வலியுறுத்த இலக்கியங்கள் தோன்றினாலும் விவேகசிந்தாமணியில் கூறப்படும் அறக்கருத்துகளை மிகவும் சிறப்பாக உள்ளன. மேலும் ஒவ்வொரு பாடலிலும் வாழ்வியல் துன்பங்களைக் கூறி அதை ஒழித்து எப்படி அறத்தோடு மற்றும் மகிழ்வோடு வாழலாம் என்பதை மிகத் தெளிவாக விளக்கிக் கூறியுள்ளன. மேலும் இந்நூல் பல்வேறு தலைப்புகளில் பல்வேறு ஆய்வுகளுக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதில் எவ்வித அட்டியும் இல்லை. இந்நூலை மாணவர்களுக்குப் பாடமாக வைத்தால் அவர்களும் படித்து இன்புறுவார்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தவறுகள் செய்யாமல் அறநெறியோடு வாழ்ந்தால் இன்பமுடன் வாழ்வாங்கு வாழலாம் என்பதே இவ்வாய்வின் முடிவாகக் கருதப்படுகிறது.